

HØJDEDRAGET

KILDEKONENS
STED

NØKKEROSSESØEN

MOSLINGERNES
TRÆ

SPEJLDAMMEN

SØSKOLEN

BIRKELUNDEN

ALFEKONGENS
BLOMST

VANDEFALDET

JOSEFINE OTTESEN

Liljas eventyr

Dyndkarlens tårer

ILLUSTRERET AF CHRISTIAN HØJGAARD

★ ★
Alvilda
★

Liljas eventyr 1: *Dyndkarlens tårer*

Tekst © 2019 Josefine Ottesen og Forlaget Alvilda, København

Illustrationer © 2019 Christian Højgaard og Forlaget Alvilda, København

Redaktion: Birgitta Gärtner og Nina Katarina Holm Coff

Bogen er sat med Palatino af Birgitte Bager

Omslag: Lonnie Hamborg/Imperiet.dk med illustration af Christian Højgaard

1. udgave, 1. oplag

Trykt 2019 i Slovenien

ISBN 978-87-7165-379-3

www.alvilda.dk · www.josefineottesen.dk

Indhold

KAPITEL 1	Morgen ved Nøkkerosesøen	9
KAPITEL 2	En mosling i alfetøj	18
KAPITEL 3	En ny ven	25
KAPITEL 4	Tidselfnug	31
KAPITEL 5	Dunis forvandling	46
KAPITEL 6	Kærmyssernes historier	53
KAPITEL 7	Iris er trist	58
KAPITEL 8	Skrænten	66
KAPITEL 9	Blandt moslinger	74
KAPITEL 10	Kanutternes land	84
KAPITEL 11	Visnede vinger	94
KAPITEL 12	Kildekonen	103
KAPITEL 13	Usynlig	110
KAPITEL 14	Dyndkarlens tårer	119
KAPITEL 15	Godtvejrsmest	128
KAPITEL 16	Rigtige venner	138

Josefine Ottesen

Lilja på eventyr

Jan Schønemann

$\text{♩} = 100$
Swing

C Co C C G7

Sol på kin-den Flyv med vind-en Aj aj aj aj Ør af blomster-duft Und-er

4 C Co C C G7 C

himmel og skyer på e-ven-tyr Aj aj aj aj Glem nu al for-nuft

7 C G7 C

Aj aj aj aj Glem nu al for-nuft Sol på

Lyt til Liljas sang!
Scan QR-koden eller gå ind på
www.alvilda.dk/lilja

KAPITEL 1

Morgen ved Nøkkerosesøen

”Juhuu, jeg kan mærke det! I dag er en eventyrdag!” Lilja sprang ud af sin blomsterseng, mens hun sang:

”Sol på kinden
Flyve med vinden
Aj aj aj aj aj
Ør af blomsterduft
Under himmel og skyer
På eventyr
Aj aj aj aj aj
Glem nu al fornuft
Aj aj aj aj aj
Glem nu al fornuft”

Hendes far, alfekongen, sang med. Da hun dansede forbi ham, greb han hende og gav hende en svingtur. Hans krone af gyldne støvdragere kildede hende i ansigtet, og hun vred sig leende fri af hans favn. Hun bredte vingerne ud, ivrig efter at komme af sted, men Humla,

hendes gamle barnepige, greb fat i hende med to af sine seks ben og sagde: "Først morgenmad, prinsesse." Humlebien rakte hende en blomsterkop.

Lilja sukkede, men drak lydigt den søde nektar. Så sagde hun: "Nu flyver jeg altså."

"Selvfølgelig! Du har helt ret. Det er en eventyrlig dag," sagde hendes far og kaldte: "Kvæk og Kvak, er I på jeres poster?"

To frøer stak deres trekantede hoveder op over vandoverfladen. Selv om frøerne var meget større end de små alfer, adlød de alfekongen ligesom de fleste andre væsner i Nøkkerosesøen.

"Vi er de frygtløse frøer, kvækkekvak, smæk og smak, ingen snak," sagde den største af frøerne. "Til tjeneste, Deres Majestæt, Kvæk ..."

Den mindre fortsatte sætningen: "... og Kvak melder sig klar. Til tjeneste, Deres Majestæt."

Kvæk vendte sig mod sin bror: "Det har jeg altså sagt!"

"Hvorfor er det altid dig, der skal sige det?" sagde Kvak.

"Generalen har udnævnt mig til leder. Derfor!"

"Det var i går. I dag er det min tur." Kvak krydsede sine forben og så meget sur ud. Men i det samme kom en stor, fed flue forbi. Kvak skød sin lange tunge ud og fangede den.

"Du skal ikke spise nu, Kvak. Vi er på vagt," sagde Kvæk og så strengt på sin bror, der bøvsede tilfreds.

"I behøver slet ikke at passe på mig," sagde Lilja. "Jeg kan sagtens passe på mig selv." Hun håbede, at hun slap for frøvagnerne. Men Humla slog bekymret to af sine ben sammen. "Hvad så med Tågetøserne? Og Dyndkarlen? Der er mange

farer for en lille alfepige som dig. Det skulle nødigt gå dig som din mor ...!”

”Det taler vi ikke om nu, Humla.” Kongen vendte sig mod Lilja. ”Du må tage på alle de eventyr, du vil, men Kvæk og Kvæk følger med dig som sædvanlig.”

Så hørte de en høj, svirrende lyd. Alfekongen pegede op på en stor, blå guldsmed, der var ved at gøre klar til landing på bladet, hvor de stod. ”Ellers får vi bare problemer med Generalen. Det er hans ordre, at frøerne skal passe på dig.”

Lilja svarede ikke, men lod sig gribe af en blød brise, der løftede hende op over søen. Under sig kunne hun se, hvordan solens stråler slog smut hen over det blanke vand. Hun hujede lykkeligt og slog et par kolbøtter i luften af glæde, før hun dykkede skarpt ned mod de to frøhoveder i overfladen. Et øjeblik overvejede hun, om hun skulle prøve at stikke af fra dem, men det opgav hun. Ikke i dag. I dag ville hun ikke

lægge planer. I dag ville hun bare se, hvad der skete. Den slags dage var som regel de bedste.

Hun rettede op, lige før hun ramte vandoverfladen, og svævede langsomt ud over Nøkkerosesøen.

En rørsanger kvidrede. Lilja efterlignede dens kald, og den lille fugl forlod sin rede og satte sig på et af de høje, stive strå. "Jamen er det dig, prinsesse, der synger så smukt?" Så fløj den ivrigt op. "Uha, nogle dejlige myg, der flyver der! Det er sandelig en skøn dag."

Lilja forsøgte at følge efter fuglen, mens den jagede efter mad til sine unger, men den fløj så hurtigt, at hun måtte give op.

Forpustet lod hun sig dale ned på en kæruldstængel.

"Øh, prinsesse, hvor længe har du tænkt dig at sidde der?" stønnede Kvæk. Frøerne havde haft svært ved at følge med.

"Ja, det vil vi gerne vide," prustede Kvæk, der var nødt til at lægge sig på ryggen for at få luft.

Lilja trak på skuldrene. "Det ved jeg ikke. Det kommer an på, hvad der sker."

I det samme hørte hun et råb. Det var en lys, skinger stemme, hun aldrig havde hørt før. Det lød afgjort ikke som en, der var glad. Hun fløj hurtigt op. Hvem var det?

"Åh nej, ikke igen!" stønnede Kvæk. "Jeg bliver her."

"Ikke tale om! Vi er de frygtløse frøer. Kvækkekvak, smæk og smak, ingen snak! Af sted, agent Kvæk, vi har ordrer, der skal følges." Kvæk skubbede til Kvæk, og hans bror svømmede modvilligt med.

"Elendige, rådne plimsoller! Hold så op med at dreje rundt! Tilbage til bredden, din fjollede nøddebåd," skingrede stemmen igen ud over søen.

Nu opdagede Lilja, hvem det var, der skældte ud. Det var et lille væsen på størrelse med hende selv, med jordfarvet hud og mosagtigt hår. Men han havde ingen vinger, kun korte arme og ben. Og den største næse, hun nogensinde havde set. Det måtte være en jordbo, sikkert en mosling, så vidt hun kunne se på det grønne hår. Moslingerne boede i hulerne i den stejle, mosklædte skrænt, der afgrænsede søen mod vest.

Den grønhårede sad i en nøddeskal, men hans lille båd var åbenbart blevet fanget af strømmen, for den drejede rundt og rundt, mens den nærmede sig Vandfaldet. Det ville ikke vare længe, før båden blev skyllet ud over kanten og ned i Bregnedalen. Lilja havde aldrig været dernede. Hun måtte faktisk slet ikke komme så tæt på det farlige sted, som hun var nu, men hun kunne vel ikke bare lade den grønhårede styrte ud over den stejle afgrund? Hun havde ganske vist fået at vide, at jordboere var grove og dumme. De kunne hverken flyve eller svømme, så dem skulle man holde sig fra. Men man skulle vel hjælpe dem, hvis de var i fare?

"Kvæk og Kvak!" råbte hun, så højt hun kunne.

"Vi er de frygtløse frøer. Kvækkekvak ..."

"Det er min tur den her gang," afbrød Kvak. "Vi er ..."

"Nej, ikke nu," sagde Lilja. "Der er ikke tid. I skal redde den nøddeskal, der sejler der. Der sidder en mosling i. Strømmen trækker ham hen til Vandfaldet."

"Øh, en mosling! Skal vi redde en jordbo? Det vil Genera-len ikke bryde sig om." Kvæk spilede sine runde frøøjne op.

"Og han vil heller ikke bryde sig om os bagefter," tilføjede Kvak.

"Nej, det vil han ikke! Vi gør det ikke." Nu var det Kvæk,

der foldede forbenene over brystet. Han pustede sine store kvækkeposer op. "Koaxxx – brække de brææk! Vi kan ikke lide moslinger, og de kan ikke lide os. Sidst jeg var inde ved Skrænten, kastede de grenstumper efter mig."

Kvak rullede med øjnene. "Niks, det bliver ikke os, der hiver en jordbo i land. De kan bare blive, hvor de hører til."

Lilja så igen efter den lille båd. Den grønårede var holdt op med at skælde ud, nu så han bare bange ud. Det var åbenbart gået op for ham, hvad der var ved at ske. Lilja fløj, så hurtigt hun kunne, hen til nøddeskallen og landede i den.

Drengen så overrasket på hende. "Hvem er du? Hvad laver du i min båd?"

Lilja svarede ikke, men begyndte i stedet at råbe: "Hjælp, hjælp, jeg er fanget af strømmen! Jeg bliver trukket ud over Vandfaldet. Hjælp mig!"

Et øjeblik efter havde de to frøer fået fat i båden.

"Vi er de frygtløse frøer ..."

"Kvækkekvak, smæk og smak, ingen snak ..." afbrød Kvæk.

"Ikke bange, prinsesse, vi redder dig," fortsatte Kvæk, og sammen kæmpede de to frøer med at trække den lille nøddeskal ud af strømmen. Det var svært, for lige her, hvor vandet løb ud over kanten, var der et godt sug. Men Kvæk og Kvæk var stærke svømmere, og snart havde de skubbet båden ind i en lille, rolig vig.

"Det var en hård opgave, prinsesse, men vi klarede det," stønnede Kvæk. Han rejste sig i vandet og skød brystet frem: "Vi er nemlig de frygtløse frøer. Kvækkekvak, smæk og smak, ingen snak. Vi burde have en medalje."

"Nemlig," sagde Kvæk og lagde sig igen på ryggen for at

puste ud. Et lille insekt fløj forbi, og hans lange tunge fangede den hurtigt. Da han havde gnasket det i sig, fortsatte han: "Selv om jeg ikke forstår, hvorfor Lilja sidder i nøddeskallen. Var det ikke moslingen, der sejlede i den?"

"Det skal du slet ikke spekulere over, Kvak," sagde Lilja. Hun sendte den grønhårede dreng et forsigtigt smil, som han ikke besvarede. Han var tydeligvis ikke sikker på, hvad der foregik. "I gjorde det helt rigtige, frygtløse frøer. Jeg vil fortælle Generalen, hvor modige I er."

Kvak rettede sig op og gjorde honnør. "Altid til tjeneste, prinsesse!"

Han skubbede til sin bror, der havde lukket øjnene, mens han flød rundt. "Vågn så op. Du er i tjeneste. Hvad ville Generalen sige?"

Kvak rettede sig op. "Øh ... Vi er de frygtløse frøer. Kvæk-kekvak, smæk og smak ..."

Lilja afbrød ham: "Nu skal I skubbe os hen til min blomst."

"Hej, vent lidt! Jeg skal ikke ud til nogen blomst. Jeg skal ind til bredden. Jeg ..." Mosdrengen rejste sig så brat, at nøddeskallen vippede voldsomt. Lilja slog vingerne ud, men drengen mistede balancen og faldt i vandet. Han spruttede og slog om sig med arme og ben, men sank hurtigt.

"Så hiv ham da op," råbte Lilja til de to frøer.

"Os? Men ... en jordbo?" Kvak så forbløffet på hende.

"Generalen vil ikke ..."

"Gør det!" råbte Lilja. "Nu! Ellers drukner han."

Kvak dykkede ned og nåede lige akkurat at få fat i moslingen, inden han blev suget med ind i strømmen.

"Koaxxx – bræækkebraak! Hvad laver du, Kvak?" spurgte

Kvæk og pustede sig op, da hans bror hev den grønhårede dreng op af vandet. "Hvordan vil du forklare Generalen, at du har reddet en mosling to gange?"

Drengen hostede vand op af lungerne. Nøddebåden var væk, taget af strømmen.

"Jeg gjorde bare, som prinsesse Lilja sagde," svarede Kvæk, men så alligevel lidt urolig ud.

"Det er MIG, der leder den her patrulje. Har jeg givet dig besked på at redde den elendige jordbo?" Kvæk stod ret op i vandet med krydsede forben.

"Du gør det helt rigtige, Kvæk," sagde Lilja. "Jeg fortæller Generalen, hvor modig du var. Tænk, at du turde svømme så tæt på Vandfaldet. Når det er dig, der har reddet ham, er det også dig, der får medaljen. Bær ham hen til bladet ved min blomst." Lilja begyndte at flyve hjemad. Hun kunne høre frøerne skændes bag sig, men Kvæk slap ikke moslingen.

KAPITEL 2

En mosling i alfetøj

"Hvem er det?" spurgte Humla, da hun så, at Lilja hjalp Kvæk og Kvæk med at trække drengen op på bladet.

"Søde, kloge, allerkæreste Humla, du bliver nødt til at hjælpe mig. Den her dreng har været lige ved at drukne," sagde Lilja.

"Hvordan er sådan en kommet herud midt på søen?" spurgte Humla.

Drengen med det grønne hår satte sig op. "Åh, åh, gamle Lavra havde ret. Man skal holde sig fra den elendige sø." Han hostede lidt vand op.

"Hvad bilder du dig ind?" Lilja satte hænderne i siden. "Du skal ikke sige noget dårligt om min sø, at du ved det!"

"Din sø?" Drengen så forbløffet på hende. "Man kan da ikke eje en sø."

"Ved du, hvem du taler til? Alfekongens datter! Søens prinsesse," sagde Humla og nev ham i den store næse.

"Auu!" Drengen rejste sig og skubbede Humla væk. "Jeg er ligeglad med, hvem hun er. Jeg vil ind til bredden. Nu!" Han gik hen til frøerne. "Vil I bære mig ind til Skrænten?"

"Ikke tale om," sagde Kvæk. Han skubbede til Kvæk for at være sikker på, at hans bror havde forstået.

Kvak var i færd med at fange en flue, og Kvæks skub fik ham til at ramme drengen med sin lange, klistrede tunge.

Moslingen var hurtig og greb fat i den.

"Shlip, shlin shlelendige shlønsholling!" læspede Kvak.

"Ja, hvis du hjælper mig, skal jeg nok slippe."

"Magen til frækhed," brummede Humla, men Lilja kunne ikke lade være med at grine. Kvak så virkelig sjov ud, som han hang der for enden af sin tunge.

"Vi skal nok hjælpe dig ind til bredden igen," sagde hun. "Slip nu bare Kvak fri."

Hun vendte sig mod Humla. "Vores gæst er våd og sikkert også sulten. Vil du hente noget nektar til ham, så finder jeg noget tørt tøj." Hun smilede til drengen. "Hvad hedder du egentlig? Jeg hedder Lilja."

"Mossi."

"Godt, Mossi, kom med mig." Lilja skubbede nogle kronblade til side, så de kunne gå ind i hendes værelse midt i blomsten.

"Bor du her?" spurgte han og så sig om.

Lilja nikkede og pegede på sin seng med kæruldtæppet. "Tag dit tøj af, og læg dig ned under tæppet, så finder jeg noget andet, du kan tage på."

Mossi så genert på hende. Hun blev helt rød i kinderne og mumlede: "Jeg går ud og henter noget tørt tøj."

Lidt efter kom hun tilbage med en stor stak blomsterblade. Mossis tøj lå som en lille, mudret bunke på gulvet. Hans hoved med det grønne hår var det eneste, der ikke var dækket af kæruldens bløde tæppe.

"Jeg kan da ikke gå i alfetøj," sagde han, da Lilja begyndte at sætte de hvide blade sammen. "Jeg er en mosling. Ikke en alf. De andre vil drille mig. Jeg gør det ikke."

Humla kom ind til dem og rakte ham et bæger. Han smagte på det og skar ansigt. "Føj, hvor er det sødt! Det kan man da ikke drikke. Har I ikke noget frisk dug?"

"Du er da den mest uopdragne unge, jeg nogensinde har mødt." Humla rev blomsterkoppen ud af hans hænder igen. "Han kan ikke være her, Lilja. Ud med ham! Hvis han ikke går selv, kalder jeg på Generalen. Han spiser den slags væsner til frokost!"

Mossi blev helt bleg under den brune farve. "Den store guldsmed? Nej, det må du ikke. Jeg skal nok opføre mig ordentligt."

Lilja rakte Mossi de hvide blomsterbukser, som han tog på

inde under tæppet. Bagefter fik han blusen. Han trådte ud af sengen. Lilja bed sig i læben for ikke at grine. Hun selv og de andre søalfer var langlemmede og slanke. Deres blomstertøj lagde sig smukt ind til kroppen. Men Mossi var så lille og bred, at bladene bare strittede til alle sider. Han lignede et pindsvin med blomsterbladspigge hele vejen rundt.

Mossi lænede sig ud over kanten af bladet og spejlede sig i søen. Han slog hænderne for ansigtet og stønnede: "Åh nej, hvor er jeg dog grim!"

"Kan vi ikke tørre hans eget tøj?" spurgte Lilja.

"Synes du helt ærligt ikke, at vi har gjort nok for den elendige gnalling?" Humla satte flere ben i siden. "Jeg har virkelig andet at gøre end at varte sådan en jordbo op. Der skal samles nektar og fodres larver i mit bo."

"Jeg skal nok gøre det. Flyv du bare hjem."

"Og overlade dig til ... den der?" Humlebien pegede på Mossi.

"Jeg gør ikke prinsesse Lilja noget. Det sværger jeg ved Kildekonens hår." Mossi holdt tre brune fingre i vejret og trak dem bagefter hen over sin hals.

Humla svarede ikke, men fløj brummende væk.

"Tak," sagde Mossi lettet. "Jeg lover at hjælpe dig en anden gang."

"Hvem er Kildekonen?" spurgte Lilja.

"Kender du ikke hende?" Mossi så forundret på hende.

Lilja skar ansigt. "Hun hører i hvert fald ikke til her i søen."

Mossi lo. "Det er hende, der laver søen, din lille tosse. Hun har været her før nogen af os andre." Han pegede ud mod den ende af søen, der lå modsat Vandfaldet. "Det er hende, der

sender kilderne ud oppe fra bakkerne. De samler sig i den lille bæk, der løber ud i søen. Uden den ingen sø. Det siger Lavra.”

Lilja brød sig ikke om, at Mossi kaldte hende en tosse. ”Og hvorfor skulle jeg tro på det? Du er jo bare en jordbo.”

”Det er måske ikke så fint som at være en alf?” sagde Mossi vredt.

”Du glemmer åbenbart, at det er os, der hersker over Nøkkerosesøen, og uden den her alf ...” hun pegede på sig selv, ”... var du druknet i Vandfaldet!”

”Søens herskere,” vrængede Mossi. ”Ja, det lyder fint, men søen er jo bare en lillebitte del af skoven. Verden er da meget større. Jeg ved ikke, hvorfor I tror, at I er finere end alle os andre, fordi I kan flyve. I virkeligheden er I bare nogle mærkelige fluer.” Mossi gav sig til at summe og baske med sine små arme, som om han var et flyvende insekt.

I tøjet med de strittende blade så han virkelig sjov ud, og Lilja kunne ikke lade være med at grine. Mossi lo med.

”Er det virkelig sådan, I taler om os?” spurgte Lilja, da hun havde tørret lattetårerne væk.

Mossi nikkede: ”Men det er nok, fordi moslinger og søalfer ikke kender hinanden. I siger sikkert noget, der er lige så grimt om os.”

Nu var det Lilja, der nikkede. ”Ja, men det gider jeg slet ikke nævne. Kom, lad os prøve, om vi kan tørre dit tøj.”

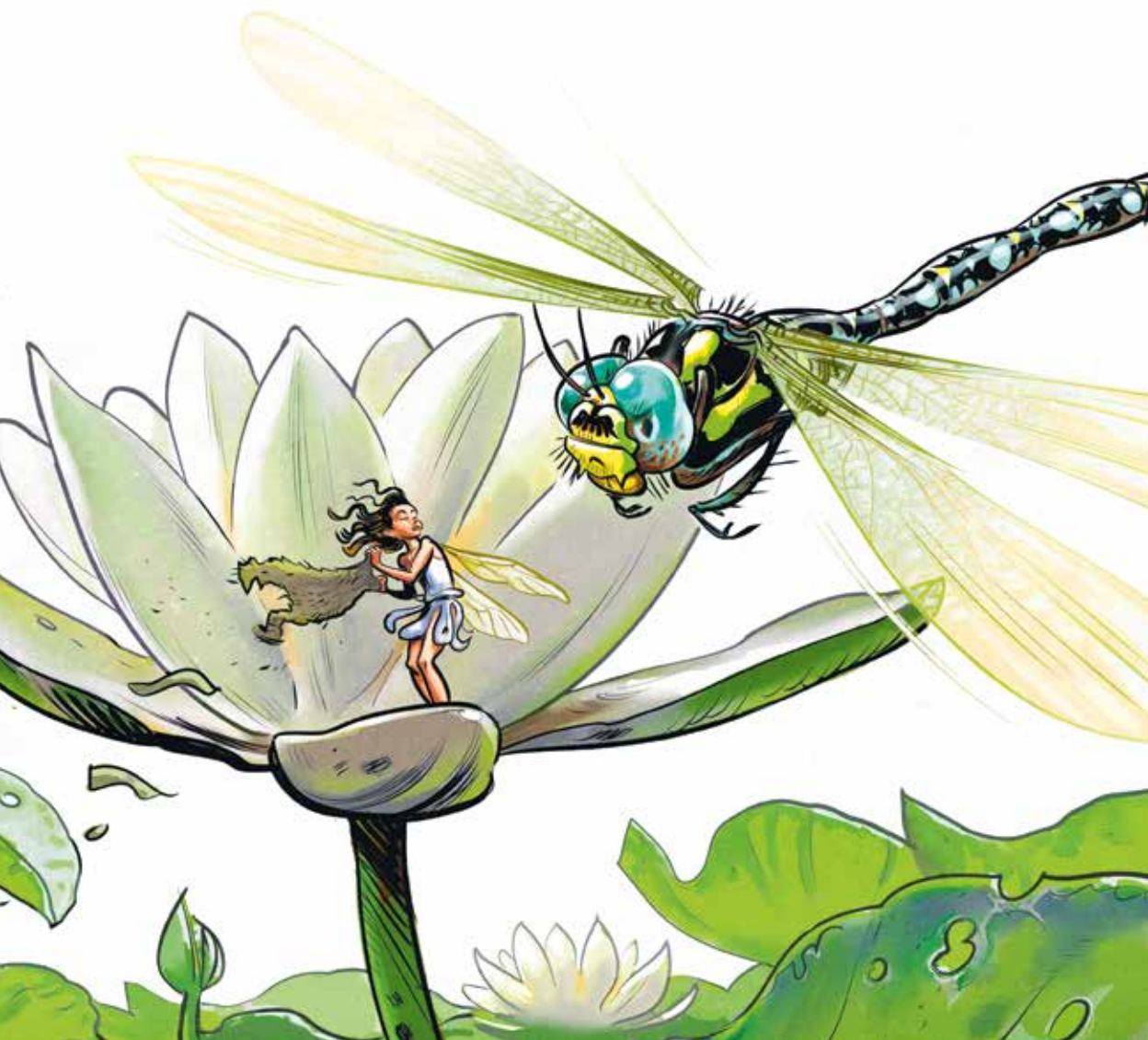
Hun tog fat i Mossis bukser og bluse, der var lavet af mos og græs. Det virkede, som om det var ved at gå i opløsning. Sammen bredte de bunken af tøj ud på det brede blad.

Så hørte de en høj, metallisk summen. Mossi så sig forskrækket omkring. ”Guldsmeden,” hviskede han.

"Gem dig under tæppet," sagde Lilja og skubbede ham tilbage til sit soveværelse inde i blomsten. Hun fortsatte med at brede tøjet ud.

"Man hører, at du er blevet angrebet af en jordbo," råbte Generalen. Han holdt sig på svirrende vinger lige over hendes hoved, og hendes hår blev blæst væk fra ansigtet af lufttrykket.

"Nej da, det må være vandløberne, der har spredt det rygte," råbte Lilja, mens hun holdt fast på Mossis tøj, så det ikke blæste væk. "Kvæk og Kvæk hjalp mig med at fange ham, da han var dum nok til at bevæge sig ud på søen. Jeg

vil gerne vide noget mere om jordboerne. Min far siger, at jeg skal kende til alt det, der findes i og omkring søen.”

”Man bryder sig ikke om den slags. Dem, der bor i vandet, og dem, der bor på land, har ikke noget at gøre med hinanden. Reglen er, at man spiser hinanden, men at man ellers ikke blander sig,” sagde guldsmeden og hævede sig lige op i luften. Kort efter var han væk igen, og Lilja kaldte på Mossi.

Han så ikke glad ud, da han dukkede frem. ”Er jeg din fange?”

Hun rystede på hovedet. ”Selvfølgelig ikke, dit fæhoved. Hvis du var det, stod jeg vel ikke her med mudder over det hele, fordi jeg prøver at tørre dit tøj. Jeg vil meget hellere være venner.”

”Men det kan vi jo ikke. Du hørte selv, hvad guldsmeden sagde. Jeg er en jordbo. Du er en søalf. Vi hører til i to forskellige verdner.” Han sendte hende et skævt smil.

”Lige nu er vi da i den samme verden,” sagde Lilja. ”Hjælp mig nu med tøjet. Det skal vendes.”

KAPITEL 3

En ny ven

Det blev en hyggelig eftermiddag, mens de ventede på, at Mossis tøj blev tørt. Den grønhårede dreng ville gerne svare på alle Liljas spørgsmål om, hvordan det var at være mosling. Hun hørte både om deres huler inde i Skrænten, om Ældsterådet, hvor gamle Lavra bestemte, og om de mange eventyr, Mossi drømte om.

”For jeg gider ikke kun lave moslingeting som at grave huler og samle forråd til vinteren,” sagde han og slog ud med sine korte arme. ”Jeg vil hellere se mig lidt omkring.”

”Hvor var du på vej hen i båden?” spurgte Lilja.

”Jeg ville sejle over til birketræerne. Jeg kan se deres stammer lyse i solen, når jeg kommer ud af min hule. Men der er alt for langt at gå, og jeg kan jo hverken flyve eller svømme.”

”Hvorfor vil du derover? Der er fyldt med sure kanutter, der angriber, hvis man nærmer sig.”

”Dem er jeg da ikke bange for,” sagde Mossi og rettede sig op.

”De bliver ellers meget vrede, hvis nogen kommer ind på deres område, har jeg hørt. Så samler de sig rundt om en, og inden man har set sig om, er man slimet til og forvandlet til en kanutgodbid.”

"Du skal ikke tro på alt, hvad der bliver fortalt," sagde Mossi. "Nogle gange er man nødt til selv at finde ud af, hvad der er sandt. Hvor har du hørt den historie?"

Lilja pegede på en gruppe planter, der skød ud som en tunge fra den sydlige bred. Små, hvide, kyseformede blomsterhoveder stak op over blade og stængler, der var så filtret sammen, at man slet ikke kunne se vandspejlet. "Kærmysterne kan historier om alt det farlige, og de kan fortælle om kanutter, om Dyndkarlen, om den tusindtandede gedde, der lurur imellem padderokkerne, og alle mulige andre uhyggelige ting," sagde hun og gøs.

"Ha, den slags historier skræmmer ikke mig. Det er slet ikke sikkert, at de er sande. Tænk nu, hvis gedden har tabt alle sine tænder." Mossi lod, som om han ingen tænder havde: "Mjeg mer men meget mfarlig mgedde," sagde han og brugte sine arme som en stor mund, der ville fange Lilja. Hun forsøgte leende at undvige, men bladet var ikke så stort, så han fik hurtigt fat i hende. Mossi smaskede, som om han spiste hende. Det kildede, og hun vred sig af grin, indtil hun slap fri.

Forpustede satte de sig ned ved siden af hinanden på kanten af bladet. Lilja kunne nå vandet med fødderne. Mossis ben var for små, så han sad bare og svingede med dem.

"Men du var da bange, da du sad i din lille båd, og den blev grebet af strømmen?" sagde Lilja.

Mossi nikkede. "Det var jeg, og det var der grund til. Det var godt, at du fik Kvæk og Kvak til at redde mig."

"Det duede vist ikke rigtig med nøddeskallen?" sagde Lilja.

"Nej, den var alt for svær at styre. Det har jeg lært nu,"

svarede Mossi, "men tanken var god. En anden dag finder jeg sikkert på noget, der er bedre. Man er jo nødt til at prøve for at finde ud af, hvad der kan lade sig gøre. Kan du ikke flyve mig hjem?"

"Du er da alt for tung for mig."

Mossi sukkede. "Ja, det er jeg vel. Men hvordan skal jeg komme ind på land igen?"

Humla, der var vendt tilbage fra sit bo for at holde øje med Lilja og Mossi, brummede vredt: "Det skulle du have tænkt over, før du gjorde noget så dumt som at sætte dig ned i en nøddeskal." Hun tog fat i Liljas arm. "Og du, min pige, må hellere forberede dig på, hvad du vil sige til din far, for han kommer der!" Hun pegede op i luften.

"Lilja, hvad er det, du har gjort? Hvordan kan du finde på at redde en jordbo?" Alfekongen landede lige ved siden af sin datter og den grønhårede mosling. Mossi så forskrækket på Lilja, der tog hans hånd.

"Far, det her er Mossi. Han var ved at blive trukket ud over Vandfaldet. Det kunne jeg da ikke bare lade ske. Du har altid sagt, at jeg skal hjælpe andre." Hun forklarede, hvad der var hændt. "Og nu er han altså her, for hvor skulle han ellers være? Hans tøj er snart tørt, men vi ved ikke, hvordan han skal komme i land igen."

Alfekongen lagde en hånd på hendes skulder. "Du burde ikke have gjort det, men du har et godt hjerte, og det er jeg glad for. Måske kan Generalen flyve ham hjem."

Mossis øjne blev så store, at Lilja blev bange for, at de skulle trille ud af hans hoved. "Guldsmeden!" sagde han. Hans stemme skælvede.

"Måske er det ikke en god idé," sagde Lilja. "Guldsmede spiser jo moslinger."

"Nå ja, det har du jo ret i. Men hvis jeg nu sagde, at Generalen ikke måtte æde din ven?" foreslog alfekongen.

"Nej, far, det går ikke. Vi må finde på noget andet."

"Øh, det her blad flyder på vandet, ikke?" spurgte Mossi.

"Men det sidder fast med en stilk i søbunden ..." sagde alfekongen. Lilja afbrød ham: "Den kan Kvæk og Kvak gnave over. Vi tager bare et af de små blade. Jeg kan godt trække bladet med Mossi ind til bredden."

"Det er alt for farligt for sådan en lille pige som dig," sagde Humla.

"Ja," sagde hendes far. "Jeg får Kvak og Kvæk til at bide stænglen over på det blad dér ..." Han pegede på et lille blad, der lå så tæt op ad det store, at man uden videre kunne hoppe over på det. "... og så bruger vi et strå som tov. Du er stærk, Humla, du kan sagtens trække drengen ind til bredden."

"Mig!" summede Humla. "Aldrig!"

"Så må jeg jo prøve," sagde Lilja.

"Det kan der ikke være tale om. Jeg gør det." Humlebien svirrede ophidset med vingerne. Lilja blinkede til sin far, der smilede tilbage.

Solen havde tørret Mossis tøj, og da han havde skiftet inde i blomsten, kravlede han over på bladet. Snart havde de to frøer gnavet stænglen over.

"Tak for hjælpen, Lilja. Uden dig ville jeg måske være druknet. Hvis du nogensinde har brug for hjælp, skylder jeg dig en tjeneste. Jeg vil altid være din ven."

Lilja sendte ham et stort smil. "Måske kan vi også mødes, selv om jeg ikke har brug for hjælp?"

Mossi nikkede ivrigt og vinkede, da Humla tog fat i græsstrået med sine to bagerste ben.

"Det bliver ikke med min gode vilje," mumlede hun. "Jeg vil gøre, hvad jeg kan, for at forhindre, at vores prinsesse ser den lille, brune gnalling igen."

Lilja og hendes far så efter bladet, der langsomt blev trukket over mod Skrænten.

Solen var ved at forsvinde bag træerne, og et øjeblik efter landede Generalen ved siden af alfekongen.

"Herre Konge, det er tid for aftenrunden." Den store guldsmed så sig omkring med sine kæmpestore øjne. "Man ser ikke jordboen! Hvad er der hændt ham? Man har hørt, at han både var fed og lækker."

Alfekongen rystede på hovedet. "Desværre, General, han er tilbage på bredden, hvor han hører til. Jeg undrer mig over, hvordan han overhovedet kunne komme så langt ud på søen? Er vores bevogtning ikke god nok?"

Generalen gned sine vinger: "Man beklager dybt, men der er desværre slendrian i rækkerne. Frøcorpset tænker mere på at æde og lege end på søens sikkerhed. Man skal indprente dem, at de skal være mere opmærksomme fremover."

Guldsmeden vendte sit stirrende blik mod Lilja. "Man håber virkelig ikke, at moslingen har påført prinsessen skade?"

"Nej," sagde Lilja. Hun havde lyst til at fortælle Generalen, at Mossi var flink og sjov at være sammen med, men det ville han nok ikke forstå.

"Er du ude endnu, prinsesse?" Humla landede i det samme på bladet og tog straks fat i Lilja for at følge hende ind til hendes seng i blomsten. "Tågetøserne er på vej fra Bregnedalen. Jeg har lige set dem liste op langs Vandfaldet."

Lilja kyssede sin far godnat og lagde sig under kæruldtæppet. Sengen bølgede lidt, da Generalen satte af fra bladet for sammen med alfekongen at sikre sig, at alle søens alfer var gået til ro. Ingen alf burde være ude efter solnedgang.

Humla gav Lilja et godnatkram, før hun vendte tilbage til sit bo. Blomsterbladene lukkede sig blidt om Lilja. Hun lukkede øjnene. Der var sket meget i dag, og hun var træt. Kort efter sov hun.

KAPITEL 4

Tidselfnug

"Godmorgen, min lille skat. Endnu en herlig solskinsdag." Alfekongen gav sin datter et let kys på næsen. Lilja slog armene om hans hals: "Lad os holde en fest!" foreslog hun. "Vi kunne kalde det en Nye venner-fest. Sådan en har vi aldrig haft! Vi trænger til en fest. Eller Godtvejsfest. Det er længe siden sidst."

"Det er ikke mere end fem dage siden, vi holdt Æggeklække-fest," lo hendes far.

"Jamen det er da også lang tid siden." Lilja tog hans hænder. "Kom nu, far. Du er alfekongen. Det er dig, der inviterer til fest."

"Ikke i dag, min pige. I dag er Søskolen åben."

"Skole? Men der er en masse eventyr, der venter på mig. Jeg havde tænkt mig, at ..."

"Det må du gøre en anden dag. Det er vigtigt, at du og de andre alfebørn lærer noget. En dag skal du jo herske over Nøkkerosesøen. Hr. Siv er meget klog, og han vil gerne undervise jer."

"Men jeg lærer jo noget hele tiden," indvendte Lilja. "I går lærte jeg en hel masse om moslinger. Det kunne hr. Siv aldrig have fortalt mig."

Hendes far smilede. "Det har du ret i, men hr. Siv kan lære dig en masse andet, som du har brug for at vide, når du en dag bliver dronning."

"Men, far, det er først om lang tid. Jeg lærer allermest, når jeg leger. Det har du selv sagt!"

"Ja, det er sandt, men det er ikke alt, man kan lære på den måde."

Han ruskede hende blidt i håret. "Humla, min datter bør have sin krone på, når hun skal i skole," sagde han til den store humlebi.

Lilja sukkede, da hun fik den lette krans af støvdragere om sit hoved. Den var ikke nær så høj og flot som hendes fars, men den var irriterende. Når man legede, hang den alt for nemt fast i græsstrå og småkviste.

Hendes far gav hende et klap på kinden. "Sådan! Smil så til mig. Der er ingen grund til at surmule. Du kan lege, når skolen er færdig."

"Men hr. Siv er så kedelig," sukkede hun og skubbede til kronen, så den kom til at sidde skævt. Humla rettede på den.

"Kvæk og Kvak! Hvor er I?" råbte kongen. De to trekan-tede hoveder dukkede op tæt ved det store blad. "Vi er de frygtløse frøer ..." begyndte Kvæk, men Kvak overtog: "... kvækkekvak, smæk og smak ..."

"Det er mig, der siger det!" Kvæk pustede sine to kvække-poser op, så han fyldte næsten dobbelt så meget: "Kroakkks, hører du! Jeg er lederen!"

"Men vi aftalte ..." I det samme kom der en myg flaksende hen over vandoverfladen. Kvak rullede lynhurtigt tungen ud og åd den.

”Nej, vi gjorde ikke. Slut. Færdig. Basta.” Kvæk foldede igen sine poser ind, stillede sig op i vandet og bukkede for kongen: ”Vi er de frygtløse frøer, kvækkekvak, smæk og smak, ingen snak. Kvæk og Kvak melder sig til tjeneste, Deres Majestæt.”

”Udmærket, følg prinsesse Lilja over til Søskolen.”

”Jeg kan da sagtens selv flyve det lille stykke vej over til sivbevoksningen. Kvæk og Kvak behøver ikke at passe på mig.” Lilja bad til, at hendes far ville sende de to frøer væk, så hun kunne flyve en lille omvej. Der var så meget andet, hun havde mere lyst til end at sidde og høre på hr. Sivs lange forklaringer om dyr og planter i søen.

”Kvæk og Kvak passer på dig. Sådan er det! Isfuglen tog din mor. Den skal ikke også tage dig.”

Alfekongen knugede Liljas skulder, så det næsten gjorde ondt. Hun så væk, for hun vidste, at hans blik var fyldt med sorg. Hun selv var meget lille, da hendes mor forsvandt, og hun huskede derfor ikke noget om hende. Hun havde aldrig spurgt om, hvad der egentlig skete. Hendes far havde tydeligvis ikke lyst til at tale om det.

Uden at sige mere gik hun på vingerne og fløj over mod den lille grønne ø af siv, der voksede midt i søen. I det samme drev en sværm af tidselfrø forbi. Den milde vind fik de dunede faldskærme til at dreje og svaje. Hun havde lyst til at række ud efter dem og lade sig drive med i deres hvirvlende dans. Men Kvæk og Kvak var lige under hende, og hendes far ville blive vred, hvis hun ikke fløj over til skolen.

Hun landede på et af de blomstrende tagrør. Bukki, Ranu og Myssa var allerede kommet. Lilja hilste på dem. De så heller ikke særlig begejstrede ud.

"Jeg havde ellers helt andre planer for i dag," mumlede hun og satte sig, så hun kunne mærke den blide brise, der legede med blomsteraksene. De fjerlette hår strøg mod hendes kind som et kærtegn. "Jeg havde tænkt mig at flyve over til Skrænten!"

Bukki gjorde store øjne. "Du er ikke rigtig klog. Fik du ikke nok af de ulækre jordboere i går? Vandløberne sladrede om det hele aftenen."

"Niks!" sagde Lilja med et grin. "Jeg har fået en ny ven!"

"Man kan ikke være venner med en jordbo," sagde Ranu. I det samme landede Iris på et af de andre siv.

"Åh nej," stønnede Bukki, da alfen fra de gule iris sirligt foldede flere blade med tætskrevne noter ud. "Jeg tror simpelthen ikke, jeg overlever den her dag! Skole er usundt!" Han lod sig falde bagover i sivblomsten, som om han var død. Lilja kunne ikke lade være med at fnise.

Iris så på dem med hævede øjenbryn. "Hvad er det, der er så morsomt? Er det hr. Siv, I ler af? Det er meget uhøfligt!"

Hendes ord fik de tre andre til at grine. Lilja vidste ikke helt, hvad det var, der var så sjovt, men latteren smittede. Iris stirrede surt på dem. "Hvis det er mig, I morer jer over, kan I godt holde op igen. Jeg er nemlig ligeglad." Hun satte sig med ryggen til de andre og så i den retning, hvor hr. Siv plejede at sidde, når han underviste.

Lilja havde lyst til at forklare Iris, at det ikke var hende, de havde grinet af, men det var svært. Hun var altid så alvorlig og holdt sig for sig selv.

Duni Dunhammer, den sidste af eleverne i alfeskolen, dykkede skarpt ned imod de andre alfebørn. Han var lidt ældre

end de andre og havde en høj, fløjlsbrun hjelm på og et skarpt siv i hånden.

Ranu fløj op med et hyl og trak en lille blomsterstængel frem fra sit bælte. Den var helt slatten, men han svingede den rundt over hovedet, så den alligevel virkede en lille smule farlig.

"Er du med mig eller imod mig, Ranu?" råbte Duni Dunhammer. "Skal du med på geddejagt og frelse Nøkkerosesøen fra det tusindtandede monster?"

"Jeg er da med dig. Tror du, jeg er en kujon?" sagde Ranu og kaldte på Bukki, der fløj op til de andre. Sammen dansede de en vild krigsdans i luften, mens de hujede og skreg.

"Ti så stille," råbte Iris. Hendes krave dannede en skarp-tandet stjerne bag hendes hoved. Det fik hende faktisk til at se lidt skræmmende ud. Hun vendte sig mod Lilja og Myssa. "Sig noget til dem! De skal opføre sig ordentligt i skolen."

Myssa, der lå dovent i en hængekøje af sammenflettede siv, slog ud med armene. "Hold nu op, Iris! Indtil hr. Siv kommer, kan vi vel gøre, hvad vi vil."

Lilja foldede vingerne ud. Hun ville flyve op til drengene for at lege med.

"Godmorgen, børn," knirkede hr. Siv, der i det samme landede på det højeste strå.

Lilja undertrykte et suk og satte sig igen.

"Også jer, drenge." Hr. Siv vinkede Bukki, Ranu og Duni ned. "Indtag jeres pladser."

Han gned sine tørre hænder mod hinanden. "I dag skal I lære om søens vegetation. Planteriget deles op i følgende undergrupper: træer, buske, urter og blomster ..."

Hans stemme var så kedelig, at Lilja hurtigt holdt op med at høre efter. Det høje tagrør, hun sad i, var et udmærket udsigtspunkt. Hun kunne både se Padderokkeskoven i nordenden af søen og de hvide kærmysser i den anden ende.

"Lilja, kan du nævne alle de blomster, der vokser her i søen?"

Lilja satte sig op med et ryk.

"Øh ..." sagde hun.

"Jeg bad dig om at nævne de blomsterarter, der gror her i søen," gentog hr. Siv.

Lilja forsøgte sig med et lille smil, men det bed ikke på den visne lærer. Hun så hurtigt rundt på de andre alfebørn. Iris sad selvfølgelig med fingeren i vejret.

"Iris," sagde Lilja og pegede på pigen i den gule kjole. Hun fortsatte med Myssa med den grønne kyse: "Kærmysse" og derefter de andre, der var i skole: "Vandranunkel, dunhammer, bukkeblad ..."

"Er det alt?"

Ranu og Bukki fnisede. Hun så hurtigt over på dem, og de pegede på hende.

"Nåh ja, nøkkeroser," skyndte hun sig at tilføje og glattede blomsterbladene i sin kjole. Tænk, at hun kunne glemme sin egen blomst.

"Er det, hvad du har at sige?" Hr. Siv så rundt på de øvrige og nikkede så til Iris, der begyndte at remse op: "Kæruld, blærestar, krebseklo, kogleaks, tusindblad, pilblad ..."

Duni brød ind: "Vi vil meget hellere høre om Spejldammen og Dyndkarlen." Han rejste sig og fægtede med det lange strå, han brugte som spyd. "Enhver ved, at Dyndkarlen er

farlig, men jeg er ikke bange for ham. Han kan bare komme an!" Han drejede rundt i luften, så hans våben svirpede hen over de andre børn, der hurtigt dukkede sig. Ranu og Bukki hylede opmuntrende, og Duni prikkede til dem begge to med spidsen af strået. "Op med jer, tapre væbnere, vi skal i kamp." De to drenge gik på vingerne og fløj hen bag Duni. Lilja overvejede, om hun skulle flyve op til dem.

"Vi vil i hvert fald ikke høre om den dumme Dyndkarl," sagde Iris og rettede på kjolen. "Hr. Siv var netop ved at fortælle om, hvordan planterne får mad ..."

"Nej, nej, det var han færdig med. Måske hørte du ikke ordentligt efter?" Duni fløj over og satte sig ved siden af Iris. "Du er bare så smuk," sagde han og kyssede hendes hånd. "Vil du danse med mig til den næste fest?"

Hun blev rød i hovedet: "Men du plejer da aldrig at komme til festerne."

Da hun hørte Ranus og Bukkis latter, rykkede hun hurtigt væk. Duni grinede og lettede igen.

"Kan vi så få ro?" råbte hr. Siv. Hans hår strittede til alle sider. Han lod blikket glide videre til Lilja, der nikkede, selv om hun var enig med drengene. Hun ville også meget hellere høre om den farlige Dyndkarl og den grådige gedde, end hun ville lære om, hvordan blomsterne omsatte lys og vand, så de kunne gro.

Hr. Siv tøvede, men rømmede sig så. "Ahem, ja, det er jo ikke rigtig noget for børn, men I skal selvfølgelig vide, hvad I skal passe på. Sæt jer, Duni, Ranu og Bukki!"

De tre drenge fandt deres pladser, og hr. Siv fortsatte: "De døde graner deler Nøkkerosesøen og Spejldammen." Han

pegede mod bredden, hvor et bælte af mørke træer skyggede for den grønne skov, der ellers voksede helt ned til søbredden. "Man må ikke nærme sig den sorte dam. Ser man sit spejlbillede nede i vandet, og rører man ved det, er man fortabt. Så kommer man i Dyndkarlens magt."

Lilja ville gerne vide, hvad der egentlig skete, hvis man gjorde det, men det ville hr. Siv ikke svare på. Han virrede så meget med hovedet, at hun blev helt bange for, at det ville knække af.

I det samme fik et venligt vindstød alle sivene til at gynge, og med vinden kom også en masse tidselfnug.

"Åh, se!" sagde Lilja og kunne ikke lade være med at gå på vingerne. Hun samlede tre fnug i hver hånd og fulgte med, da vinden løftede tidselfrøenes lette faldskærme højere og højere op.

"Kom tilbage, Lilja," knirkede hr. Siv, men et øjeblik efter så hun, at de andre alfebørn var fulgt efter hende og lod sig drive med af hver sine tidselfnug. Kun Iris blev siddende tilbage.

Et øjeblik efter steg Duni op forbi hende, mens han råbte: "Se mig, jeg har syv dun i hver hånd. Jeg flyver højere end nogen af jer andre." Han grinede sejrssikkert, og Lilja lo til ham, mens hun drejede og svajede og dansede gennem luften. Til næste fest ville hun lave en tidselfnugdans, besluttede hun, mens hun dejligt svimmel lukkede øjnene og lod sig drive med af den bløde brise. Op og ned, rundt og rundt og rundt. Hun anede ikke, hvor hun var, og hvor hun kom hen, men det gjorde ikke noget. Hun lod vinden bestemme og sang:

”Sol på kinden
Flyve med vinden
Aj aj aj aj aj
Ør af blomsterduft
Under himmel og skyer
På eventyr
Aj aj aj aj aj
Glem nu al fornuft
Aj aj aj aj aj
Glem nu al fornuft”

Hun kunne høre de andre synge med, og efterhånden som vinden førte dem fra hinanden, blev lyden fra dem svagere. Men Lilja sang bare endnu højere. Det var så dejligt at svæve, at mærke solens varme, at blive kysset på kinden af brisen.

”Pas på! Pas nu på!” skreg Bukki.

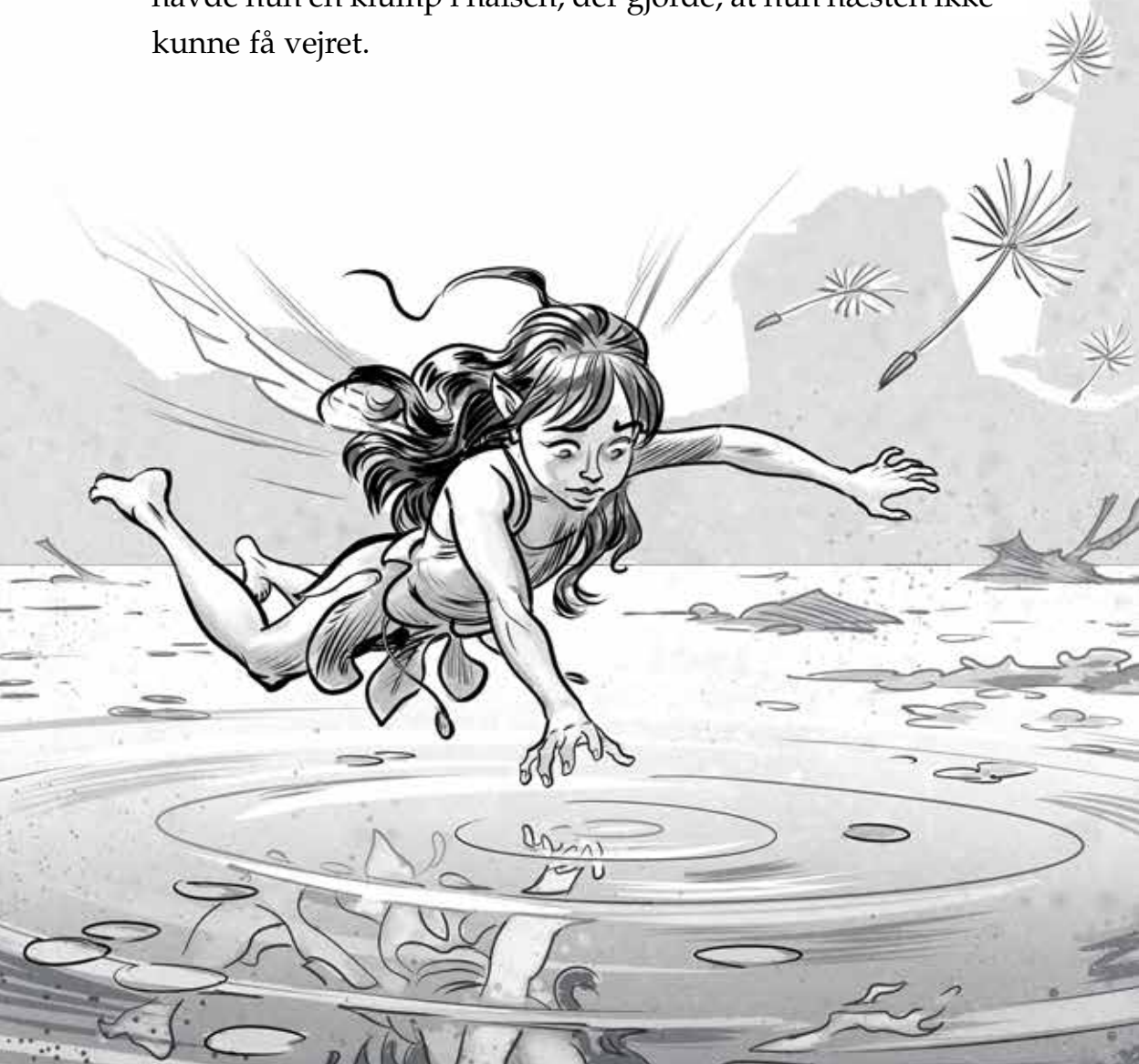
”Nej, nej, ikke den vej! Lilja, så hør dog efter!” råbte Ranu. Han lød bange.

Det varede lidt, før drengenes stemmer overdøvede hendes egen, men endelig åbnede hun øjnene og så sig rundt. Hun hang stadig i tidselfrøene, men vinden var væk, og nu sank hun hurtigt ned mod en helt blank vandoverflade. Spejldammen. Rundtom stod de sorte graner tæt. De visne træer hviskede trist, som om de havde set alt det mest sørgelige i denne verden. Det gjaldt om at komme væk så hurtigt som muligt. Hun slap tidseldunene, men hendes blik var klistret fast til de små frøskærme, der fortsatte deres blide vals ned mod det mørke vand. Hun ville flyve væk, men vingerne føltes alt for tunge. Hun havde ikke kræfter til at bruge dem.

Uanset hvad hun gjorde, så hun sig selv komme nærmere og nærmere den spejlblanke dam.

Hun ville se væk, men kunne ikke. Hendes spejlbillede holdt hendes blik fast. Spejlbilledet lignede hende, men der var noget, der ikke var rigtigt. Pigen i vandet havde et blik, der var sort af sorg. Det var slet ikke blågrønt og lysende som Liljas. Hun hørte en stemme, der lød som hendes egen. Den kaldte længselsfuldt: "Kom herved, kom ned til mig!"

Tristheden skyllede ind over hende, men hun havde jo ingenting at være ked af, sagde hun til sig selv. Alligevel havde hun en klump i halsen, der gjorde, at hun næsten ikke kunne få vejret.

Hun sank stadig tættere på den blanke overflade, og væsnet, der lignede hende, strakte sine arme op imod hende. Hun kunne ikke modstå trangen til at række ud, men lige før deres hænder mødtes, blev hun revet væk med en voldsom styrke.

Et øjeblik efter var hun igen ude i solen, helt forstumlet. Hun opdagede, at hun hang under Generalen, der havde sine fangstben rundt om hende. Han holdt godt fast, og hun hev efter vejret, indtil han løsnede grebet en smule. Langt nede under sig kunne hun se Kvæk og Kvaks trekantede hoveder, der fulgte med tilbage til nøkkerosen. Her ventede Humla på hende.

"Man forventer, at prinsessen fremover er bedre bevogtet," snerrede Generalen. "Man er skuffet over jeres indsats, agent Kvæk og Kvak. Havde man ikke lige været i området, og havde Ranu og Bukki ikke råbt op, havde Lilja nu været i Dyndkarlens magt. Sker det igen, må man se sig om efter nogle andre vagter."

"Hr. General, vi beklager meget. Vi kunne ikke følge hende, da hun ikke længere var over Nøkkerosesøen ..." sagde Kvæk.

"Ja, og det var faktisk os, der kaldte på Ranu og Bukki ..." istemte Kvak. Men Generalen afbrød dem. "Man vil ikke høre nogen undskyldning. Jeres job er ikke udført efter reglerne. Det må ikke ske igen."

De to frøer gjorde honnør, og Generalen lattede igen fra bladet.

"Hvad tænker du dog på, pigebarn?" spurgte Humla. "Hvordan kunne du finde på at nærme dig Spejldammen?"

Har du ikke fået at vide igen og igen, at det er farligt?"

"Jo, men ..." Lilja opgav at forklare, hvor dejligt det havde været at danse med tidseldunene. Det eneste, hun rigtig kunne mærke, var den tunge tristhed, der havde overmandet hende ved dammen. "Jeg er træt," mumlede hun. "Jeg vil gerne sove."

"Selvfølgelig, min skat," sagde Humla og gjorde hendes seng klar.

I drømme befandt Lilja sig igen over den blanke sø. Fra den sorte bund fastholdt et par sørgmodige øjne hendes blik, og halvrådne grene, der lignede hænder, rakte ud efter hende. En hviskende stemme kaldte hendes navn, og krogede fingre greb om hendes hjerte og klemte til. Hun skreg og vågnede ved, at hendes far holdt om hende. Hendes øjenlåg var så tunge, at hun knap kunne åbne dem.

"Kom nu, min pige, nu skal du ikke sove mere."

Hun tvang sine øjne op, og da hun så hans bekymrede blik, brast hun i gråd. Han lagde sine arme om hende, men hun kunne slet ikke holde op med at græde. Sorgen blev ved med at bølge i brystet.

Til sidst var hendes øjne helt tørre. Der var ikke flere tårer. Hun snøftede lidt, og Humla gav hende et bæger med nektar. Hun drak det. Tristheden var stadig inden i hende, men det kolde greb om hjertet var væk.

"Hvorfor blev jeg så ked af det?"

"Det er Dyndkarlens trolddom. Den er ikke til at spøge med." Hendes far strøg hende over håret.

"Er jeg så i hans magt?" spurgte hun.

"Nej, ikke helt. Generalen fik reddet dig i sidste øjeblik. Men hvad i alverden lavede du dog ved Spejldammen?"

Lilja fortalte om tidseldunene og om, hvor dejligt det havde været bare at lade sig svæve med.

"Men det var dumt, at jeg slet ikke åbnede øjnene."

Humla brummede: "Ja, det var virkelig dumt. Du skulle være i skole."

"Men det var så kedeligt." Hun rettede sig op og så på sin far: "Fløj du ikke med tidseldun, da du var dreng?"

"Jo, det gjorde jeg, men Humla har ret. Når hr. Siv holder skole, skal I ikke stikke af. Han er en gammel mand. I skal have respekt for ham. Han ved meget, som I har godt af at lære." Hendes far hjalp hende ud af sengen: "Lad mig se dig gå på vingerne, så jeg er helt sikker på, at du har det godt igen."

Da hun skulle til at sætte af fra bladet, greb hendes far fat i hendes arm. "Du må aldrig nærme dig Spejldammen igen. Dyndkarlens trolddom er svær at blive klog på. Jeg ved det. Jeg har selv prøvet det. Kort efter at isfuglen tog din mor, var jeg i tankeløshed kommet hen over Spejldammen. Den trak så voldsomt i mig, at jeg var nødt til at bruge alle mine kræfter for at komme væk. Jeg undgik ikke helt at se mit eget spejlbillede, og i lang tid efter havde jeg det, som om Dyndkarlen kaldte på mig. Om natten græd jeg mig i søvn, og jeg drømte om at vende tilbage til Spejldammen og bare forsvinde ned i det sorte vand. Det tog lang tid, før jeg igen følte mig fri. Lov mig, at du passer på."

Lilja nikkede. Det var ikke svært at love. Hun ville aldrig nogensinde tilbage til det væmmelige sted.

Hendes vinger åbnede sig med den lette knitren, som hun elskede. Uden besvær satte hun af og snurrede rundt og lavede kolbøtter i luften. Åh, hvor var det dejligt.

